Theodor Grigoriu – Semnal editorial

(Daniela Caraman Fotea, 19 noiembrie 2012)

Pe cât de neașteptat, pe atât de benefic! THEODOR GRIGORIU semnează volumul VĂ ROG, REVENIȚI, DRAGI MAEȘTRI; sunt 17, aparţinând elitei sonore; evocaţi prin momente comune de viaţă şi profesie, analize de opus-uri, amintiri, inedite teme enunțate și propuse cercetării. Începând cu GEORGE ENESCU (prima întâlnire face to face, Enescu și Celibidache), îndreptări către elemente de rafinament grafic în partiturile maestrului, toposemiografia muzicală – locul semnului pe hârtia cu portative, idei-far pentru muzicologia chemată și la aprofundarea creației lui MARCEL MIHALOVICI, cu care autorul a schimbat „exerciții de admirație”. Citesc despre MIHAIL JORA şi „fenomenul ascultării”, parcurg analiza Simfoniei I-a, op.17. Notez ideea plasării creației compozitorului IONEL PERLEA între Jora și Marțian Negrea, mă emoționez la evocarea ultimului popas al marelui dirijor în Ograda natală, unde copiii satului i-au oferit flori iar ...lăutarii i-au cântat – ...Ionel, Ionelule/ Ce mai faci, băiatule...!!

Autorul nu ezită să-și arate tristețea față de neputința culturii noastre în a-și venera înaintașii (ZENO VANCEA, omul, ideologul, compozitorul, muzicologul, EUROPEANUL). Originalitatea lui MIHAIL ANDRICU, despre doi fii ai naturii transilvane – MARȚIAN NEGREA și TUDOR CIORTEA, eficacitatea sonoră a lui PAUL CONSTANTINESCU (jocul tetracordului în care împărțea modurile, pentru a le asambla apoi cât aleatoric...), alte secvențe fascinante! Alături de convingătoare pledoarii despre dirijorii-compozitori (CONSTANTIN SILVESTRI), genialitatea scriiturii orchestrale a lui Theodor Rogalski.

Document: întâlnirea artistului, a inegalabilului arhitect al Uniunii Compozitorilor – ION DUMITRESCU cu iconoclaștii și răuvoitorii.

Nu este ocolită nici critica muzicală: ROMEO ALEXANDRESCU și... „legendarul” JVP – JEAN VICTOR PANDELESCU. Pe DINU LIPATTI, autorul îl consideră artistul care a transformat cel mai concret și mecanic instrument, în spirit și reverie, pe EDGAR COSMA – o natură muzicală seducătoare.

Încheierea eseurilor este dedicată lui ...ANTON PANN, a cărui muzică, scrie autorul, „va însoți multă vreme în viitor, dăinuirea poporului român cu defectele dar și cu marile și ispititoarele lui calități”...

De ce aceste însemnări, confidențe, gânduri cu originalitate inconfundabilă, suculente, exprimate altfel decât se obișnuiește? (transcrise fiind aici doar câteva dintre delectantele abordări). Explică Theodor Grigoriu: din tristețea despărțirii, a rămânerii însingurate în voia vânturilor și valurilor, din dor și iubire față de maeștrii (domniei sale, ai noștri), pe care s-a simțit dator să-i cheme din uitare, evocându-i cu metafora-i singulară.

O smerită pomenire și pentru viitorime a celor pe care îi consideră hăruiți cu una dintre marile puteri ale artei sonore: GRAIUL INEFABILULUI.